श्रीगणेशायनमः कदाचिच्छंकराचार्यः
काशीपुरमगात्पुरागतस्यस्नानपरि
क्षार्थंकश्चिद्देवः समागतः चंडालरू
पिणंदृष्ट्वा गछगछेतिचाब्रवीत् ॥१॥
टि० ॥ श्रीक्षेजाताशंकरेनिटपंथे ॥
तेथेयकयादेखीअंत्यजाते ॥ नीर्भ
छीलेदुरिहोयम्हणोनितेएकोनि
वदेमंजुळवाणी ॥ १ ॥ तयोस्तवंत
माचार्यंसदेवःपुनरब्रवीत् ॥ अन्न
मयादन्नमयमथवाचैतन्यमेव
चैतन्यात् ॥ यतिवरदुरिकर्तुंवां
छसि किंब्रुहिगछगछेति ॥२॥ टि० ॥
तुंडोरसीपांचीकपाचदेहे ॥ माझी
तनुहेहीतेसीचअनाहेअनामातरी

यक स्वी दोहीआत्महिउ काचीसीदुरी
भणो नीसु ॥२॥ श्लो० ॥ किंगंगांबुनि
बिंबतो बरमणोचंद्रानविथी ॥ प
य: पुरे वानरमास्ति कांचनघटिम
कुंभयोर्वांबैरे ॥ भूपगवस्तुनीनि
स्संग सह आनंदाव ॥ बोधांबुधो ॥
विप्रोर्थं स्वपन्चयोय मिसर्थमहोको
यं विभेद: ॥ भ्रम: ॥ ७ ॥ २० ॥

गंगच्याउदांकि मरदामय घटिकीहेम
पात्राजेकि ॥ चोउ लागणभांडव्या
ततरगीबिंबे समस्ताजकि ॥ ते
सानिर्मन निसपुर्णनंदांबु धिसंच
ली ॥ तेथे ब्रा मणभुद्रनुसुधाकेडुनि
हाउना गीला ॥ ३ ॥ ऐकोणी याचिप
मार्थवाणी आचार्य चीति सुखफा
र मानी ॥ भलाणरलों मणोनीया

त्ते ॥ बोलेस्च यद्याऽनवधानयथे
॥२॥ श्लो० ॥ जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु
स्फुटतराया संविदुज्जृंभते ॥ या
ब्रह्मादिपिपीलिकांततनुषु प्रोता
जगत्साक्षिणी ॥ सेवाहं नच दृश्य
वस्त्विति दृढप्रज्ञापि यस्यास्ति चे
च्चंडालोस्तु स तु द्विजोस्तु गुरुरि
त्येषा मनीषा मम ॥ ५ ॥
वाहामिदं जगच्च सकलं चिन्मात्र
विस्तारितं ॥ सर्वंचै ॥ पुर्वार्ध

आतादेवा ऐसा करीऊ प्रकार देहासी
विसरपाडी मन ॥१॥ तरीच हा जीव
सुख पावे माझा वरचे केशव राजा कळु
आले ॥ २ ॥ भक्त राऊ अंगीकार रारवाचर
आपासी साक्ष काव्याती सी अंखडी

दी०॥ जाग्र स्वप्न सुषुप्ती सीती ही
गुणी स्पष्टे म्हीजे जाणते: जे ब्रह्मा
दिपी पीलि कातुही आनुस्युत वु
जे आयले ॥ लौमी केवळ देव इइय
जे उ जे हे काय हा लिधरु ॥ एथा
या स्थीतीच्या भार दिने होते ॥ आ
मुचा सद्गुरु गर्द ॥ स्लो० ॥ ब्रह्मे
[illegible]
म क्रोध सोडावा संमध्यु यात्वा मा सा
॥ ७॥ यक चि मा घने तु ज ओहे आता
नाम स्मरविसं तासंग देई ॥ तु काल
ण नकावर पांगु देवा ध्या चि मा स्नीवा
या ॥१॥ वस्तुस्थ ॥ ८ ॥

लद्विद्या यात्रिगुणाधारापं मयाकल्पि
तं ॥ ईथं यस्य दढमतिः सुखतरे नि
त्यपरे निर्मले ॥ चंआलोस्क सतु द्विजो
स्तु गुरुरित्येषा ममानिषा मम ॥ ७ ॥
ज्या मायन फुलोनी यागुणमयाजे
लोक्य हे कल्पिले ॥ माते ॥ ज्या पाहा
ताचि चिन्मय परब्रह्मेव हे संचले
ऐसे स्वस्वरूपा र्गवी मीळत खे ज्या

चामतीचापुरः ॥ ९ ॥ श्वा ॥ १ ॥ श्लो ॥ ०॥
शाम्भवेश्वर विश्वमेतद्दखिलं ॥
निश्चियवाचाम्बुरो ॥ नियंब्रह्मानि
रंतरं ॥ विमशालोनिर्व्याजशाला
मनां ॥ धूलं भाविचदु ष्टरलं प्रदह
लांसाचिन्मेयपावके ॥ भ्रारब्धोय
समार्पितं स्वव पुरित्येषा मनीषा मम
॥ ८ ॥

चामतीचापुरु ॥ देशा ॥ भवालो ॥
शम्भवेश्वर विश्वमेतदखिलं ॥
निश्चयवाचागुरो ॥ नियं ब्रह्मान
रं तरं ॥ विमशालो निर्व्याजशोना
मनां ॥ भूलं मा विचदु ष्कृतं प्रदह
लां स्वाचेत्मेय पावके ॥ भारवोय
समार्पितं स्वव पुरित्ये षा मनीषा मम
॥ ८ ॥

टी॰॥ निर्धारूनीचराचरामग जे
ळोन्यायगुरूच्यागीरा॥ निर्यं
बुलवीचारीताचळगता ग्रांतीज
यान्च्याघरा॥ प्रारब्धादित्रिकाळ
कर्मदेहनीचीध्रुपदेखेवनरू॥ ५०॥ ७
यातीर्यकूंनर देयलाभिरहामिय
ल: स्फुटामग्रातो॥ यद्गासाहृदे

याक्ष देह विषया आंतिस्चतोचेत
नागतां भास्ये : पिहिता र्थे मंडल
निभास्फूर्ति सदा भावयन् ॥
योगी निर्वेतमानसो हि गुरुरित्य
षामनीषा मम ॥ ८ ॥ टी० ॥ तीर्यगदे
व मनुष्ययाग्रुणम यी देही स्फूरे
मीपणा देहाहंवृतीइंद्रियाआपुली

लद्धविद्या यात्रिगुणा या शब्द मयाके लिपि
तें ॥ ईथं यस्य दृढ मतिः सुखतरे ने
त्यपरे निर्मले ॥ चं आलोक्ष्य खलु द्विजो
स्तु गुरुरित्येषा मम मानिषा मम ॥७॥
म्या मायन फुलोनी या गुणमया जे
लौकिक हे कल्पिले ॥ माते ॥ म्या पाहा
ला चिन्मय परब्रह्मेव हे संचले
ऐसे स्वस्वरूपाणीबी मीळतसे ज्या

याजे भासवी दर्पणा ॥ तो मीची द्रवी
सर्व भासकु ॥ जसा आ नाभाळीचा
भास्करू ऐ ॥ १० ॥ ८ ॥ श्लोग ॥ य हनोरव्यां
बुधिलेशाले शातई मे शकादयोनि
वृता ॥ यच्चितेनिलंरां प्रशांकुलनां
लब्धामुनीर्निवृत्तः ॥ तस्मैनि
य सुखां बुधोगलित धीब्रीमेव
न्हत्म श्रावलू ॥ यः काश्चतुरदु
वंदितपदोनुनं मनीषा मम ॥ ९ ॥
टी० ॥ जो आनंद सुसींधुबींदु करी
ता हे दैव आनंदती ॥ तो आनंद
समुद्रलाहुनी सुखे आनंदलाजो
यली ॥ आगा होउनी राहीला मग
नुटीके बुद्धिचा अंकुरू ॥

तोब्रह्मादीकवंधेशुद्रहोदीजहो
माश्वासरवासद्गुरु॥१॥जोउना
मनीलस्थीतीयुक्तदेरवा:तोशु
द्रहोब्राह्मणहोईनाध्का॥ज्याह
र्षनेसोरव्यस्फुरेमुनासी॥तोउना
मुत्यासद्गुरुनीश्वयस्री॥२॥
उपाचार्यबोधनीजवुद्धिपंच

का ॥ ॥ हे दाचेले श्लोक रूपय दीपिका
जे या प्रश्ने स्वरूपा विचारीली भेटेल
पाली श्रीवराम संपत्ती ॥ ईतीमनीष
पंचक समाप्तोयं प हेलयानलेहलजे
उत्तरार्धंआहे ॥